

BIBEL OG BEKJENNELSE

NR. 2 2024 – 44. ÅRGANG

*«Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder,
og jeg vil gi dere hvile.»
(Matteus 11,28)*

BIBEL OG BEKJENNELSE

utgis av Den Lutherske Bekjennelseskirke.

ISSN 0806-5365

Bladet kommer ut med fire nr. pr. år.

Frivillig abonnementsavgift kr 150,- pr. år
Bibelsitater er fra Bibel 2011 © Bibelselskapet, dersom ikke annet er nevnt

Redaksjon: Tor Jakob Welde (ansv. red.),
Egil Edvardsen og David Edvardsen

Redaksjonens adresse:

T.J. Welde, Sundts veg 9A, 5221 NESTTUN

E-post: pastorwelde@gmail.com

Internett: www.luthersk-kirke.no

Bankgiro: 3361 16 43948

Ekspedisjon: Egil Edvardsen, egil@luthersk-kirke.no, tlf. 99 03 98 56

**DEN LUTHERSKE
BEKJENNELSES-
KIRKE (LBK)**

Den Lutherske Bekjennelseskirke er en evangelisk-luthersk kirke som tror at Gud har gitt hele verden det glade budskap om den forsoning som har skjedd i Kristus. Vi tror at Jesus Kristus er sann Gud, at han har blitt menneske for vår skyld, levd et liv uten synd, lidt og dødt i vårt sted og oppstått fra de døde. Vi tar imot denne forsoning gjennom troen, får tilgivelse for alle våre synder og har løfte om evig liv sammen med Gud. Hensikten med vår kirkes eksistens er å føre videre dette glade budskap, og samles omkring forkynnelsen, dåpen og nattverden for å vokse i den tro vi har fått av Gud.

Vår kirkes tro har en eneste grunnvoll, nemlig det Ord som Gud har gitt oss i Det gamle og nye testaments hellige skrifter. Det er Gud selv som har inspirert de menneskelige forfatterne av Bibelens 66 bøker, og derfor må disse skrifter ikke betraktes som menneskelige produkt, men som Guds eget ord. Bibelens ord er den eneste normen for sann kristen lære. Vi tror at Bibelen må leses ut fra dens egenart og karakter. Poesi må leses som poesi, historie som historie, og så videre.

Vi bekjenner oss til de lutherske bekjennelsesskriftene som er samlet i Konkordieboken fra 1580, ettersom vi har funnet at de overensstemmer helt med vår kirkes eneste grunnvoll, Bibelen.

Vår tro er ikke ny, men har funnes i alle tider, der mennesker har tatt imot Guds ord og rettet seg etter det. Fordi vi vet at vi er store syndere for Gud, behøver vi Guds ords rene og klare undervisning der tilgivelse og oppreisning gis oss i forkynnelsen av Jesu forsoningsverk.

LBK deler tro og kirkefelleskap med KELK, Den konfesjonelle evangelisk-lutherske konferansen, som består av 32 medlemskirker rundt omkring i verden, blant annet Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland, Evangelical Lutheran Synod og Wisconsin Evangelical Lutheran Synod i USA. I alt er vi omkring en halv million kristne i dette internasjonale fellesskap. Det er vårt håp at flere skal komme med i vårt fellesskap der Frelseren Jesus og syndenes tilgivelse alltid står i sentrum.

Den blomstertid nå kommer
med lyst og glede stor,
den kjære, lyse sommer
da gress og grøde gror.
Nå rører solens armer
ved alt som før var dødt,
de blide stråler varmer,
og alt på ny blir født.

De fagre blomsterenger
og åkrer rad på rad;
de grønne urtesenger
og trær som skyter blad,
hver blomst, hver spire minner
oss om å ta imot
det lys som alltid skinner
fra Gud, vår skaper god.

Vi hører fugler sjunge
med herlig jubellyd!
Skal ikke da vår tunge
lovsynge Gud med fryd?
Min sjel, opphøy Guds ære
med lov og jubelsang!
Han vil oss nådig være
som før så mang en gang.

Gud signe årets grøde
i alle verdens land!
Gud gi oss daglig føde
fra jord og hav og strand,
og hjelp oss du å dele
med andre hva vi har,
vårt liv, vår jord, det hele
er ditt, vår Gud og Far!

Du kjære Herre Kriste,
du sol med klarest skinn,
la hjerte-isen briste
og smelte i vårt sinn!
La dine budord følges,
og mett oss med ditt ord,
la nådens lys ei dølgjes
for oss på denne jord!

T: Israel Kolmodin 1694

O: M. B. Landstad 1861

Guds fantastiske skapelse

De fleste moderne lærebøker i naturfag er enige om at skapelsesberetningen i 1. Mosebok er en myte uten noe vitenskapelig grunnlag. Man mener at det ikke kan ha skjedd på en så enkel måte. Ellen Van Wolde, bibelforsker ved Radboud-universitetet i Nejmegen i Nederland, har gjort en ny tekstanalyse av den hebraiske teksten og konkluderer med at forfatteren ikke mener at Gud skapte verden, for den fantes allerede, men bare mennesker og dyr. Hun kom til denne konklusjonen gjennom studier av andre skapelsesberetninger fra det gamle Mesopotamia. Hun mener at det hebraiske verbet *bará* i 1 Mos 1 ikke betyr «skape», men «separere». Den første setningen i Bibelen skulle da bli: «I begynnelsen separerte Gud himmel og jord.»

Ifølge jødisk og kristen tro skapte Gud verden ut fra ingenting. Men Van Wolde mener at analysene hennes tyder på at Bibelens begynnelse ikke handler om tidenes begynnelse, men er *begynnelsen på en historie*. Tesen hennes mener hun passer godt med andre gamle tekster som sier at jorden var en stor vannmasse der monstre levde i mørke. På den måten blir menneskers fantasier til sannhet og Guds ord til et eventyr.

Seks milliarder bibler er blitt trykket siden oppfinnelsen av trykkpressen. I alle bibler står de samme ordene om skapelsen. Ingen endringer og ingen tillegg. Den vitenskapelige tenknings

ideer om tider og hvordan jorden ble til, er derimot et stort virvar. Man formelig leker og tryller med tider og tidsperioder i sine spekulasjoner.

Vi skammer oss ikke over å stå for Bibelens skapelsesberetning, men sier fortsatt i 2024: *I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden*. Hva betyr det? Universet vi lever i har en begynnelse, og før denne begynnelsen fantes ingenting annet enn Gud, han som alltid har eksistert.

Vi mennesker blir født og dør. Det fins en begynnelse, og det fins en slutt. Med Gud er det ikke slik. Han alene er evig, og ingenting annet er evig. Det fantes heller ingen gassboble, ikke noe kosmisk støv eller en livets bakterie som lå og grodde og plutselig eksploderte. Det behøves ikke, men er helt unødvendig. Vi kan si at på den første dagen skapte Gud alt råmateriale, slik som en byggmester samler plater, stål, murstein osv. før han begynner å bygge et hus.

Jorden var øde og tom, mørke lå over dypet, og Guds Ånd svedde over vannet. Her får vi en klar og tydelig beskrivelse av hvordan jorden så ut: formløs, tom, mørk, dyp. Vi bekjenner hver søndag at vi tror på Gud Fader, den allmektige, himmelens og jordens skaper. Og vi ser i 1 Mos 1,2 at Den Hellige Ånd var med. Evangelisten Johannes sier om Jesus at ingenting ble til uten ham; Ordet var i begynnelsen.

Guds Ånd svedde over vannet

slik en ørn svever over redet sitt for å våke over ungene sine, så ingenting må skade dem. På samme måte våker Den Hellige Ånd i dag over sin kirke, bevarer og beholder henne i den rette tro.

Apostelen Peter skriver at det i de siste dager skal komme folk som farer med spott og sår tvil om Jesu gjenkomst. Peter sier om dem: «De ser bort fra at det for lenge siden var himler og en jord som ble til ut av vann i kraft av Guds ord» (2 Pet 3,5).

Gud sa: «Det skal bli lys!» Og det ble lys. Gud så at lyset var godt, og Gud skilte lyset fra mørket. Gud kalte lyset dag, og mørket kalte han natt. Og det ble kveld, og det ble morgen, første dag.

Nå som jorden skulle bli et hjem for oss mennesker, var det nødvendig å gjøre noe med mørket som rådet. Gud gjorde det med de majestetiske ordene: «Det skal bli lys.» David skriver: «Han talte, og det skjedde, han befalte, og det sto der» (Sal 33,9).

Spørsmålet mange stiller seg, er hvordan dette lyset kunne dele inn dag og natt allerede før solen ble dagens lyskilde. Det får vi ikke vite, og her slår vitenskapen fremfor alt ned på Bibelen. Jobs bok gir en mektig undervisning om skapelsen: «Hvor går veien til lysets bolig, og hvor holder mørket til, slik at du kan bringe det til dets grense og finne stiene til dets hus?» (Job 38,19f)

Gud så allerede den første dagen at lyset var godt. Det tjente akkurat det formålet Gud hadde tenkt på. Vitenskapen hevder hele

tiden at vi beveger oss fra noe dårligere til noe bedre. Dette stemmer dårlig med Guds ord. Alt var perfekt allerede fra begynnelsen!

Gud sa: «Det skal bli en hvelving midt i vannet! Den skal skille vann fra vann.» Gud laget hvelvingen og skilte vannet som er under hvelvingen, fra vannet som er over hvelvingen. Og det ble slik. Gud kalte hvelvingen himmel. Og det ble kveld, og det ble morgen, andre dag.

Når den andre dagen gryr, går Guds mektige skaperord ut igjen. Nå lager Gud himmelhvelvingen eller jordens atmosfære og skaper en livsviktig forskjell mellom vann i flytende form og i gassform.

Salme 104,2-9 forklarer: «Du svøper lyset om deg som en kappe, du spenner himmelen ut som en teltduk. Han tømmer sine høye saler i vannet. Han gjør skyer til sin vogn og farer fram på vindens vinger. Han gjør vindene til sine engler og flammende ild til sine tjenere. Han grunnla jorden på dens søyler, aldri i evighet skal den rokkes. Dypet dekket den som en kappe, vannet sto over fjellene. Da du truet, rømte det, det flyktet for lyden av din torden, over fjell og ned i daler, til stedet du hadde fastsatt. Du satte en grense det ikke går over, det skal aldri mer dekke jorden.»

Profeten Amos skriver: «Han som har bygd sine høye saler i himmelen og reist sin hvelving over jorden, han som kaller på vannet i havet og øser det ut over jorden, HERREN er hans navn.» (Am 9,6).

Denne atmosfæren er et så stort under at vi aldri kan fatte det med vår fornuft. Vi ville ikke kunne puste uten atmosfæren, vi ville sett en intenst strålende sol lage bekymringsfulle ozonhull som lysninger i skogen. Uten atmosfæren, ingen musikk som gleder oss eller bråk som advarer oss. *Og det ble kveld, og det ble morgen, andre dag.* Ingenting tyder på at den dagen var lengre eller kortere enn den

første dagen. Ingenting tyder på at det skulle bety en lang tidsperiode på millioner av år. Samme døgnrytme, samme ord brukes om det andre 24-timers døgnet fra vår Herre og skaper.

Gud sa: «Vannet under himmelen skal samle seg på ett sted! Det tørre landet skal komme til syne.» Og det ble slik. Gud kalte det tørre landet jord, og vannet som hadde samlet seg, kalte han hav. Og Gud så at det var godt.

Gud sa: «Jorden skal bli grønn! Grønne vekster skal gro på jorden, planter som setter frø, og frukttrær som bærer frukt med frø i, av alle slag.» Og det ble slik. Jorden bar fram grønne vekster, planter som setter frø, av alle slag, og trær som bærer frukt med frø i, av alle slag. Og Gud så at det var godt. Og det ble kveld, og det ble morgen, tredje dag.

Først på den tredje dagen lar Gud ved sitt ord jordens fastland komme frem, og jordens hav samles rundt kontinentene. Den delingen av kontinentene som vi har i dag skjer senere, sannsynligvis etter syndefloden. I beretningen om tiden etter floden nevnes en mann ved navn Peleg. «I hans dager ble jorden delt opp» (1 Mos 10,25).

Allerede på den tredje dagen skaper Gud også vegetasjonen. Her er det ikke snakk om et urfrø som siden sprer seg og muterer til å bli det ene og det andre. Gud er nøye med å gi hver plante og urt sine egne egenskaper. Ordet sier: «av alle slag», eller som det også oversettes: «hvert etter sitt slag» (NB 88/07).

Naturen vitner om at Gud er stor og underbar. Men hører dette til frelsen? Har dette noe med synd og nåde å gjøre? Kan ikke vitenskapen få ha sine teorier og de som vil kan tro på dem? Vitenskapen går jo fremover. Hører ikke disse versene i 1. Mosebok til de frie tingene, som vi både kan ha og ikke ha?

Hele skapelsen avsluttes med at han skapte deg og meg. Vi var kronen på verket. De fine trærne,

buskene, dyrene og fuglene var ikke skapt i hans bilde, men det var du og jeg. Mennesket inntar en unik stilling i skaperverket. Mennesket står i et forhold til Skaperen som ingen andre. Samtidig er det et ansvar å være menneske. Som skapt av Gud er jeg hans eiendom. Han er den som leder og styrer livet mitt. Eller er det kanskje, som mange tror, motsatt? At det er jeg selv som bestemmer? Kirkefaderen Augustin sier: «Du, Gud, har skapt oss til deg, og vårt hjerte er urolig inntil det finner hvile i deg.»

All det vakre, ja alt vi ser, er likevel bare en liten del av Guds verk. Mange tror at det å bli en kristen betyr at du ikke lenger får glede deg over det gode her i livet, men at du må leve dystert og livsfornektende. Men slik er det overhodet ikke. Det er tvert imot slik at når du har funnet Gud, fått tilgivelse for din synd og lever i lyset, først da kan du virkelig glede deg over sol og sommer, mat og drikke og alt annet som strømmer fra skaperverket.

Hver blomst, hver solstråle hvisker til den troende om Guds store kjærlighet. Den vil få oss til å utbryte: Tenk, Gud som har skapt alt dette, han er i Kristus min Gud og min Far og forsørger meg i alle faser av livet.

Men du, o Gud, som gjør vår jord så skjønn i slike stunder, gi at jeg akter mest ditt ord og nådens store under! Som blomst og løv blir muld og støv, skal vi og verden fare, men Herrens miskunn vare.

(Carl David af Wirsén/Øystein Thelle)

Ingvar Adriansson, Sverige

Rapport fra Ukraina

Fra pastor Roger Neumann, Wisconsinsynodens kontaktmann med Ukraina, har vi mottatt følgende rapport og bilder:

Tidlig om morgenen 24. februar 2022 hørte Viktor Khaustov, pastor i den lutherske menigheten i Kharkiv, lyder utenfor leiligheten sin. Da han kikket ut av vinduet så han en russisk stridsvogn komme kjørende nedover gaten. Med en gang skjønnte han at en russisk invasjon hadde begynt. Nå, over to år senere, er byen Kharkiv fortsatt ikke blitt okkupert av russerne, selv om innbyggerne nesten daglig utsettes for missil- og selvmordsdroneangrep. Store deler av det østlige Ukraina, fra Donbas-regionen i nord, til byen Odessa i sør, er under angrep fra russiske bakkestyrker, raketter og såkalte selvmordsdroner. Livet i denne delen av Ukraina er langt fra det normale, med nesten daglige luftangreps sirener som skremmer folk og forstyrrer dagliglivet. Hver dag er det begravelserprosjoner over hele Ukraina, sykehus er fylt av sårede soldater, mat- og medisinerprisene er tredoblet, det samme er drivstoffprisene. Økonomien er i grus, men folket holder ut, som er det eneste de kan gjøre.

og tristhet blant befolkningen.

Men Gud har ikke glemt eller forlatt sine troende i Ukraina. Arbeidet til pastorene i ULC (Den ukrainske lutherske kirke) er en inspirasjon for mange. Det oppstår stadig nye muligheter til å be med mennesker, lese fra Skriften, lede andakter og til og med holde gudstjenester på nye misjonsstasjoner. Siden begynnelsen av krigen har fire nye slike misjoner startet opp. Guds Ord er til trøst for folk i tider med sorg og fortvilelse, dette er svært tydelig for pastorene og forsamlingsmedlemmene som har blitt værende i sine hjem.

Nesten helt fra begynnelsen av krigen har gaver og bønner hjulpet det ukrainske folket. Pastor Tor Jakob Welde informerte meg om at søsterkirkene i Sverige, Finland og Norge har gjort innsamlinger til ULC. Med disse midlene og gaver fra andre kristne rundt om i verden, har kirkens pastorer kunnet kjøpe og distribuere sårt tiltrengt mat, medisiner, klær og ved til hjelp for mange som behøver dette. Ofte deles gavene ut like etter en gudstjeneste. På den måten får folket samtidig både åndelig og fysisk hjelp.

Biskop Horpynchuk, som tjener den lutherske Oppstandelseskirken i Kyiv, skriver: «Vi takker Herren for våre brødre og søstre i WELS og andre søsterkirker, for gavene deres som hjelper så mange mennesker til å overleve fysisk. Tusener av trenende rundt om i hele Ukraina har mottatt og får fortsatt mat, klær og medisiner. Men dere redder ikke bare kroppene. Alle disse menneskene hører også Ordet, lov og evangelium. Og Ordet virker! Hundrevis er blitt nattverdberettigede medlemmer av den ukrainske lutherske kirken og deltar trofast

Det anslås at nesten halvparten av Ukrainas 42 millioner innbyggere enten har forlatt landet, flyttet til andre regioner, blitt drept eller deportert ut av landet av russiske styrker. Mange er bare forsvunnet og ikke gjort rede for. Alt dette har ført til en sterk økning av angstrelaterte helseproblemer, depresjon

i gudstjenestene.»

Oppstandelseskirken i Kyiv har hatt mange gjester og økte derfor til to gudstjenester på søndag formiddag, med gjennomsnittlig nesten 150 besøkende hver søndag. På pinsedag i fjor ble over sytti personer konfirmert. De deltar nå i nattverdfellesskapet med de andre, og nesten alle fortsetter å komme til guds-

tjeneste hver uke.

Et annet eksempel på hvordan Gud kan bruke til og med de verste tider til å gi mennesker vidunderlige velsignelser, kan pastor Yuri Tytski fra Bereznehuvate fortelle om: På grunn av den russiske invasjonen flyttet han med familien sin til byen Kremets i det vestlige Ukraina, omtrent 800 kilometer hjemmefra. Mens han der deltok i distribueringen av innkomne gaver, møtte han to familier fra Snihurivka, en by like i nærheten av Bereznehuvate. Han gikk på besøk og begynte å ha andakter og be med dem. Etter en tid, da det var trygt å vende hjem igjen, dro han tilbake til Bereznehuvate og de to familiene tilbake til Snihurivka. Pastor Tytski fortsatte da å treffe dem og ha bibelstudier, og nå kom også noen av naboene deres. For noen måneder siden hadde tretti av disse fullført et undervisningsopplegg og er nå medlemmer av en misjonsmenighet hvor det holdes gudstjenester en gang i måneden.

Hvordan kan vi ikke se Guds hånd i aksjon her? Gud lot altså disse menneskene reise 800 km til et sted der de møtte pastor Tytski, og nå er de Guds kjære barn ved troen på frelseren Jesus. Ingen tvil om at det var krigen som førte dem sammen. Vi vet ikke alltid hvordan eller hvorfor Gud tillater ting som skjer, men vi gleder oss over hvordan han fortsetter å gi sin kirke vekst her på jorden også under de vanskeligste forhold.

Alle ULC-pastorene bidrar med uvurderlig hjelp til det ukrainske folket ved å trøste dem de møter med Guds Ord og bønn. Jeg kunne fortelle mange andre historier, både om enkeltpersoner og par. Det minner oss om at riket oftest vokser med én person om gangen. Det er fortsatt så veldig mange som lider, som har mistet sine kjære, eller som er usikre på hvor deres kjære er, eller som er overhodet er i live. Pastorenes andaktsord og bønner gir disse sårede og sørgende menneskene sann trøst og håp. De blir også minnet om at det fins folk som bryr seg om dem, at de ikke er alene.

Biskopen oppsummerer innstillingen til pastorene og medlemmene i ULC på denne måten: «Russerne førte så mye lidelse, ødeleggelse og død inn i landet vårt, men de kan ikke skille oss fra Kristi kjærlighet og det evige livet han har vunnet for oss ved sin hellige lidelse, død og oppstandelse. Han lever, og vi lever i ham.»

For tiden er det en frykt for at pastorer kan bli mobilisert til militærtjeneste. Vi vet at Guds vilje alltid vil skje. Men vi ber om at disse mennene skal få fortsette å tilby folket en enda høyere tjeneste: forkynnelsen og undervisningen av evangeliets bud-

skap om frelse i Jesus Kristus.

Takk for deres kjærlighet og omsorg for folk i Ukraina, pastorene og biskop Horpynchuk, deres åndelige leder og veileder. Bønnene deres blir hørt og Gud har beskyttet sitt folk. Måtte Gud i sin nåde bringe denne krigen til en snarlig slutt.

Pastor Roger Neumann, Oskaloosa, Iowa, USA, WELS' kontaktmann med Den lutherske kirke i Ukraina

Vi består til evig tid

Bibelstudium over 1. Johannesbrev – del 5

«Elsk ikke verden, heller ikke det som er i verden. Den som elsker verden, har ikke kjærligheten til Far i seg. For alt som er i verden – kroppens begjær, øynenes begjær og skrytet av alt en eier – det er ikke av Far, men av verden. For verden går til grunne med alt sitt begjær, men den som gjør Guds vilje, består til evig tid» (1 Joh 2,15-17).

Elsk ikke verden. Ifølge Martin betraktet fransiskanermunker det som en advarsel mot å ha penger og mot å omgås andre mennesker. Men verken å ha penger eller omgås andre mennesker strider i seg selv imot Guds vilje. Kristus selv brukte penger og bodde midt iblant menneskene. «Han bodde midt iblant oss», sier Johannes i evangeliet sitt (Joh 1,14).

«Verden» betyr i dette tilfellet gudløsheten selv, en gudløs dragning i naturen vår som gjør at vi ikke er i stand til å bruke Guds gode skaperverk riktig. Av naturen er vi bare i stand til å misbruke det. Vi bruker det til vår egen i stedet for Guds ære. Vi tilber det skapte i stedet for skaperen.

«Elsk ikke verden» er en advarsel mot å sette sin lit til noen annen eller noe annet enn Gud. Det er i grunnen en måte å uttrykke det første bud på: «Du skal ikke ha andre guder enn meg.»

Vi er ikke av verden, men vi er i verden. Å være i verden, se

verden, føle verden og bruke verden er noe annet enn å elske verden. Lignende er det noe annet å ha synd og føle synd enn å elske synd.

Abraham eide mye, men elsket ikke det han eide. Han satte ikke sin lit til det. Han betraktet det ikke som sin gud. I stedet var han gavmild og innså at han var satt til å forvalte disse forgjengelige tingene en kort stund etter Guds vilje.

David var en mektig konge, men søkte ikke sitt eget, men forvaltet det etter Guds vilje. Han sier om seg selv: «Jeg er en hjemløs hos deg, en fremmed som alle mine fedre» (Sal 39,13). David forvaltet riket, ikke etter sin egen, men etter Guds vilje og til Guds ære. Altså elsket han ikke verden selv om han var mektig. Men om en konge utnytter og plager de fattige og bruker det andre folk eier som om han eide det selv, viser han dermed at han elsker verden.

Her i verden har vi trengsler og sorger. Her plages vi av vår egen syndige natur, slik at vi sukker som apostelen Paulus: «Jeg elendige menneske. Hvem skal fri meg fra denne dødens kropp?» (Rom 7,24). Det ville vært mye bedre å bryte opp og være sammen med Kristus (se Fil 1,23).

Likevel vet vi at livet vårt her midt i en vrang og villfarene slekt har en hensikt. Vi stråler blant

dem som stjerner på nattehimmelen ved at vi holder fast på livets ord (se Fil 2,15-16). Kristus har satt oss her for at vi skal være verdens lys, lys som verden kan se. Han har satt oss her for at andre skal bli dradd til ham ved vårt eksempel i ord og gjerning.

Apostelens mening er altså ikke at vi skal rømme verden eller krampaktig unngå så mye som mulig kontakt med verdens barn. Det ville vært et eksempel på akkurat det han forbyr: Elsk ikke verden.

Den som elsker verden, har ikke kjærligheten til Far i seg. Her forklarer Johannes nærmere hva det betyr å elske verden. Det handler om hvordan man bruker og forholder seg til Guds gode gaver. Skjer det i kjærlighet til Gud eller i kjærlighet til verden eller gudløsheten?

Den gamle Jakob sier til Esau om dem han har med seg: «Det er barna som Gud i sin nåde har gitt din tjener» (1Mos 33,5). Den som elsker sine barn som gaver fra Gud, elsker også Gud. Men den som oppdrar sine barn gudløst, som bare vil samle skatter til dem og ikke bryr seg om deres forhold til Gud, elsker verden. Den som elsker sin kone som en gave fra Gud, elsker ikke verden. Det står også i Salme 127: «Barn er en gave fra Herren.»

Takker vi Gud for menneskene og tingene han gir oss som gaver

fra ham, elsker vi ikke verden. Jakob sikter også til dette når han sier: «Vet dere ikke at vennskap med verden er fiendskap mot Gud? Den som vil være verdens venn, blir Guds fiende» (Jak 4,4).

Johannes sier videre: *For alt som er i verden – kroppens begjær, øynenes begjær og skrytet av alt en eier – det er ikke av Far, men av verden.* Med «kroppens begjær» menes ikke alt som kroppen trenger og er skapt til, men gudløse begjær, ekteskapsbrudd og seksuell umoral, fråtsing og fyll, lediggang og lat-skap. Johannes advarer mot å bruke kroppen på en gudløs måte, i strid med Guds bud og vilje.

«Øynenes begjær.» Øynene kan bli dradd til mange forskjellige ting. Det varierer også fra person til person og fra alder til alder. En ting som manges øyne blir dradd til, er penger og rikdom. Øynene blir fort leie av andre ting, men ikke så lett av å samle jordiske skatter. Grådige vil alltid ha mer. «Den som er glad i penger, blir aldri mett på penger. Den som elsker rikdom, får aldri vinning nok» (Fork 5,9).

«Skrytet av alt en eier» er også av verden. Å eie ting og bruke ting er ikke det apostelen advarer mot, men mot å skryte, misbruke det man eier til å forakte og se ned på andre.

Innenfor kristenheten er det mange som har betraktet rikdom som et tegn på at man er utvalgt. Det er spesielt kalvinister, etterfølgere av Jean Calvin, som har blitt kjent for det. Å betrakte rikdom som tegn på utvelgelsen passer ikke godt sammen med Bibelens mange advarsler mot rikdommens bedrag. For eksempel sier apostelen Paulus: «Kjærligheten til penger er roten til alt ondt. Drevet av den er mange ført vill, bort fra troen, og har påført seg selv mange lidelser» (1 Tim 6,10).

Forøvrig trenger vi ikke noe mer enn ord og sakrament for å

vite at Gud i Kristus har utvalgt oss før verdens grunnvoll ble lagt. Vår frelsesvisshet bygger ikke på jordisk rikdom, men på Kristi rikdom, Kristi rike nåde. Vi er rike ved hans fattigdom (se 2 Kor 8,9).

I stedet for å skryte av det vi eier burde vi heller takke Gud for det. I sin nåde gir han oss det vi trenger. «Har vi mat og klær, skal vi nøye oss med det», sier apostelen Paulus (1 Tim 6,8). Hebreerbrevets forfatter sier: «La ikke kjærlighet til penger styre livet, men nøy dere med det dere har. For Gud har sagt: Jeg svikter deg ikke og forlater deg ikke» (Hebr 13,5).

Apostelen Johannes sier videre i vers 17: *For verden går til grunne med alt sitt begjær, men den som gjør Guds vilje, består til evig tid.* Dette minner om noe profeten Jesaja skrev: «Gresset tørker bort, blomsten visner, men ordet fra vår Gud står fast for evig» (Jes 40,8). Guds ord består. Det gjør også de som tror Guds ord og som følge av det gjør hans vilje. Ved troen på Kristus er vi blitt ett med ordet hans (se Hebr 4,2). Ved ordet har vi evig liv.

Vi har evig liv allerede. Vi er gått over fra døden til livet. På den siste dagen skal også de dødelige kroppene våre oppstå, bli forent med sjelene våre og leve evig med Kristus, frelseren vår.

Av andre steder i Bibelen vet vi at vi har evig liv ved troen (se f.eks. Joh 3,16; 3,36; Mark 16,16). Johannes slår dette fast også her i sitt første brev (se 1 Joh 5,13).

Han motsier ikke seg selv når han sier: «Den som gjør Guds vilje, består til evig tid.» Dette er et av mange bibelsteder som knytter evangeliets løfter til fruktene av troen i stedet for selve troen.

Saligprisningene i Kristi bergpreken inneholder mange eksempler på dette (Matt 5,3-12). Her er noen andre eksempler: «Guds-frykt er nyttig til alt. Til den er

det knyttet løfte både for dette livet og for det som kommer» (1 Tim 4,8). «Den som sår i Ånden, høster evig liv av Ånden» (Gal 6,8). «Enhver som har forlatt hus eller brødre eller søstre eller mor eller far eller barn eller åkrer for min skyld og for evangeliets skyld, skal få hundre ganger igjen... i den kommende verden evig liv» (Mark 10,29-30). «Kom hit, dere som er velsignet av min Far, og ta i arv det riket som er gjort i stand for dere fra verdens grunnvoll ble lagt. For jeg var sulten, og dere ga meg mat...» (Matt 25,34-35).

Bibelens hensikt med slike steder er ikke at vi skal begynne å stole på disse gjerningene, men snarere å oppmuntre oss til å gjøre det gode Gud vil. Gud oppmuntrer oss nettopp ved sine evangeliske løfter. Vi består til evig tid. Dette er et oppmuntrende løfte.

Ved å gjøre Guds vilje, i tillit til hans nåde, har vi dermed en bekreftelse på at vi virkelig tilhører dem som består til evig tid, at vi er Guds barn og arvinger. Ved troen på Kristus som ga seg selv for oss, er vi blitt gode trær som bærer god frukt. Frukten bekrefter at treet er godt.

Uten tro ville vi vært dårlige trær som ikke kan bære god frukt. Uten tro ville vi manglet Ånden, og uten Ånden hadde vi ikke hatt kjærlighet til Gud. Uten kjærlighet til ham kunne vi umulig ha gjort hans vilje, samme hvor bra det vi gjorde, så ut for oss selv eller omgivelsene.

Kjærlighet til Gud har bare en troende. For bare en troende har tillit til Gud som en nådig og barmhjertig Gud som tilgir ham daglig alle synder og regner ham som rettferdig på grunn av Kristi stedfortredende liv og død.

David Edvardsen

Daniels triumferende slutt

Profeten Daniel, Tretjakovgalleriet (1069)
(Wikimedia Commons)

Utdrag fra en nylig utkommet bok på Biblicums forlag: "Vilken gud kan då rädda er?" – Utläggning av Daniels bok, av Lars Borgström.

Boken ender i triumf: Daniel skal «gå bort til slutten kommer» (etter Svenska Folkbibelns oversettelse). Han skal med andre ord hvile i graven til han står opp til sin lodd (Dan 12,13), dvs. for å få sin arv som er evig liv i himmelen. Det er et løfte som gjelder alle: På grunn av Jesus har vi blitt frelst for evig. Det er mot dette målet Daniels visjoner og drømmer peker: Jesus Kristus beholder makten og kommer til å manifestere den ved tidens ende. Da trenger vi ikke detaljerte forklaringer om alt, men vi finner trøst i at Jesus Kristus er Herre og skal komme for å gjøre slutt på all bedrøvelse. «Amen, kom, Herre Jesus!» (Åp 22,20)

Kort sammendrag

Noe jordisk tusenårsrike med ytre fred fikk Daniel ikke se da han fikk den fortsatte verdenshistorien åpenbart for seg. Tvert imot fikk han se hvordan Guds folk ble rammet av enda verre forfølgelse og trengsel under det fjerde dyrets tid og, som det understrekes i det tredje synet, «inntil enden er det krig» (Dan 9,26, NB 88/07). Så det blir ikke noe jordisk fredsrike,

slik mange håper. Likevel slutter ikke Daniels bok i moll. Alle de verdslige rikene og alle Guds fiender, med den store erkefienden i spissen, vil bli beseiret og den Høyestes hellige, de som er «skrevet opp i boken» (12,1) skal få ta besittelse av Guds og Menneskesønnens evige rike. Som den siste fiende er døden fratatt all makt (jf. 1 Kor. 15,26), og de døde som «sover i jorden, skal våkne, noen til evig liv, andre til spott og evig avsky» (v 2).

Dette vil skje «når det hellige folkets makt er helt knust» (v 7). Daniel og de som lytter til Guds ord trenger ikke å vite mer enn det. Mørket kommer til å være så kompakt helt mot slutten, Kristi kirke kommer til å være så redusert at ingen flere kan bli omvendt. Det hellige folkets makt kommer til å være knust. Det kommer til å se like håpløst og mørkt ut som da Frelseren hang på korset. Men det var nettopp da Jesus, Guds Messias, hang på korset at seieren over Satan ble fullbyrdet. Den indre og åndelige seieren som da ble vunnet, vil bli manifestert og fullbyrdet også i det ytre og synlige på dommens dag. Da, når det ser ut som om Satan og Antikrist har seiret fullstendig på jorden, skal Jesus komme tilbake i triumf i himmelens skyer-likesom Han seirende sto opp av graven etter

mørket på Golgata. Dette glede-fulle budskapet er hovedpoenget i boken, en sannhet som vi hver og en får ta til oss. Luther skriver derfor i *Forord til Daniels bok*:

Daniels profetier, og andre som ligner på dem, er skrevet ikke bare for at folk skal få vite om fremtidige hendelser og prøvelser, og tilfredsstille sin nysgjerrighet, men for at de rettferdige skal bli oppmuntret og glade, og styrket i tro, håp og tålmodighet, fordi de her ser og hører at deres lidelse har en slutt. De skal bli befridd fra synden, døden, djevelen og alt ondt, og bli ført inn i himmelen, til Kristus, inn i Hans velsignede, evige rike. [...] Daniel avslutter alltid alle sine visjoner og drømmer, uansett hvor skremmende de er, med glede; nemlig med Kristi rike og ankomst. Det er på grunn av denne ankomsten [...] disse synene og drømmene ble gitt, tolket og skrevet ned.

Daniel selv skulle bli begravet, legges i jorden, men senere skulle han stå opp og få del i det evige livets herlighet (v 13). Slik slutter Daniels siste syn og hele Daniels bok.

Lars Borgström, Sverige

Hvordan kan jeg vinne kampen mot syndig begjær og pornografi?

Jeg er en student som strever med urent begjær og pornografi. Jeg vet at det er synd. Jeg har prøvd å overvinne det på egen hånd, men det virker umulig. Jeg trenger hjelp.

Du er tilgitt! Jesus betalte for din synd på korset. Han har gjort deg flekkfri, uskyldig og uten feil. Vær glad! Akkurat nå ser Gud på deg og sier: «Du er mitt barn som jeg elsker. I deg har jeg min glede.»

Ved å komme med angrende hjerte til Frelseren kommer du til rett sted med syndebyrden din. Jesus sier: *Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, og jeg vil gi dere hvile* (Matt 11,28). Hvil i det faktum at du er fullkommen i Guds øyne fordi Jesus levde fullkomment i ditt sted og tok på seg din synd slik at du skulle få Guds rettferdighet.

Du er ikke alene

Vi har alle synder å kjempe imot. Du ville nok bli sjokkert om du fikk vite hvilke synder andre strever med. Djevelen ønsker å få deg til å føle at du er alene i denne kampen. Han hvisker: «Ikke fortell det til noen. Hold det for deg selv.»

Kampen mot synd er et kjennemerke på det kristne livet. Jesus sa: *Om noen vil følge etter meg, må han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg* (Mark 8,34). Denne kampen mot synden og egoet vårt er en del av korset vi bærer. Det betyr ikke at vi aldri kommer til å mislykkes. Det betyr at når vi mislykkes, skal vi flykte til korset med angeren vår. Der får vi tilgivelse og motivasjon til å gjøre det som er til glede for vår Frelser. På en måte er det slik at vi som kristne kommer til å tape alle livets kamper fordi vi har en syndig natur. Men likevel vinner vi kampen fordi Jesus gir oss sin seier.

En plan for fremtiden

Gud er mektig. Han kan hjelpe deg å overvinne denne synden! Djevelens løgn er at det alltid kommer til å være på denne måten. Tenk på dette mens du kjemper:

1. Ta ofte imot tilgivelse. Gud mener nettopp deg når pastoren sier “Alle dine synder er tilgitt.” Tenk ofte på dåpen, at du er døpt. Dette er Guds løfte at han alltid vil holde armene åpne for deg. Smak og kjenn på hans tilgivelse når han gir seg selv til deg i nattverden for å forsikre deg om at du er tilgitt. Les Ordet og hør hans løfter. Evangeliet er det eneste som kan helbrede deg og gi motivasjon til endring.
2. Begynn å slutte. En kamp mot synden er nok ikke så lett at du bare kan si: «Jeg skal ikke gjøre dette mer» – spesielt hvis kampen har vart lenge. Du kan falle i synd igjen. Men husk da at du har fått tilgivelse på grunn av Jesus, og begynn straks å slutte enda en gang. Jo mindre du gir etter for synden og lar den få frie tøyler, jo mindre vil den friste deg. Bibelen sier: *Stå djevelen imot, så skal han flykte fra dere* (Jakob 4,7).
3. Finn noen som vil oppmuntre deg. Finn noen som kan oppmuntre deg med Jesu tilgivelse når du mislykkes og vil feire med deg når du har stått imot djevelen. Betro deg til en pastor, venn eller noen i familien som du stoler på. Det er heller ikke dumt å installere en programvare som filtrerer bort pornografiens fristelser.

Ved å skrive og spørre om dette har du tatt et viktig steg mot å nå målet. *Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og renser oss for all urett* (1 Joh 1,9). Du er tilgitt! Må Gud gi deg kraft til å leve etter hans vilje. Han kommer til å gjøre det!

For mer hjelp og råd: *Conquerors through Christ* (WELS) – www.conquerorsthroughchrist.net

David Scharf, USA

(Forward in Christ nr. 9, 2023)

Litt om internettpornografi

I det 21. århundret har pornografi hatt en eksplosiv utvikling. Med internett, pc-er og smarttelefoner er millioner av gratis pornovideoer plutselig lett tilgjengelige for alle (unntatt i Kina og muslimske land i Midtøsten m.fl., med streng pornosensur). En av de største nettsidene oppgir at 64 % av de besøkende er menn, 36 % er kvinner. Den store bølgen av porno påvirker uunngåelig også den allmenne kulturen, der f.eks. TV-serier, musikkvideoer og innhold på sosiale medier får mer seksualiserte bilder og estetik.

Mange advarer nå mot skadevirkninger. Den kjente amerikanske artisten Billie Eilish (22) har fortalt om sin pornoavhengighet fra 11 årsalderen. «Jeg tror porno ødela hjernen min, og jeg er veldig lei meg for at jeg ble utsatt for så mye porno.» Og hun mener kvinner fremstilles på helt urealistiske måter av pornoindustrien.

En rapport fra Redd Barna i 2020 fortalte at over halvparten av ungdommene mellom 13 og 18 år har sett porno. Mange mente selv at de hadde fått «et skadet bilde av sex».

En artikkel på nrk.no 7. februar 2024 informerer om at antall voldtekter i Oslo har økt med 70 prosent på ti år. Økningen er størst i gruppen 14 til 19 år. I de aller fleste tilfellene er det jevnaldrende som begår voldtektene. En overlege ved overgrepsmottaket i hovedstaden mener problemet blant annet skyldes pornografi, at det er så lett tilgang til porno som er voldelig, krenkende og kvinnefiendtlig. «Ofre har rett og slett vært redde for å dø, og det er vanskelig å få det til å henge sammen med at det var han kjeffe gutten i parallellklassen.» En skoleelev uttaler at hun mener porno har fått for stor plass i unges liv, en annen mener skolen bør gi bedre seksualundervisning.

Den britiske organisasjonen CEASE UK (Centre to End All Sexual Exploitation) gjør et poeng av de nære båndene som fins mellom pornografi, prostitusjon og sex trafficking/menneskehandel. Å se pornovideoer på nettet bidrar til mer skade enn mange er klar over, hevder de.

«Porno er grunnleggende løgn, og strider med den kristne troen; porno gir langtidsskader på det indre mennesket og kan gi fysiske skader som impotens,» uttaler Alexis Lundh i foreningen HeltFri. Han reiser rundt til kristne skoler og forsamlinger for å undervise om seksualitet, samliv, kjønn og pornografi. Pornoavhengighet er et problem også blant kristne.

«Pornografi ødelegger ekteskap og bryter ned re-

lasjoner. Mennesker, spesielt kvinner, reduseres til objekter. Pornografien skaper sexpress og et umenneskelig kroppspress. Unge jenter tar intimoperasjoner og unge gutter får resept på potensmidler. Pornografien gir urealistiske forventninger til sex fordi sexen som blir fremstilt i pornografi handler om en teknisk prestasjon med fokus på MIN nytelse. Pornografien fronter seksuell utnyttelse av kvinner og lærer at *nei* egentlig betyr *ja*.» (www.heltfri.net).

Guds ord

«Fra begynnelsen av, ved skapelsen, skapte Gud dem som mann og kvinne. Derfor skal mannen forlate sin far og mor og holde fast ved sin kvinne, og de to skal være én kropp. Så er de ikke lenger to; de er én kropp. Og det som Gud har sammenføyd, skal mennesker ikke skille» (Mark 10,6-9).

«Dere har hørt det er sagt: 'Du skal ikke bryte ekteskapet.' Men jeg sier dere: Den som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede begått ekteskapsbrudd med henne i sitt hjerte» (Matt 5,27-28).

«La ekteskapet holdes i ære av alle, og la ektesengen bevares ren. For Gud vil dømme dem som driver hor eller bryter ekteskapet» (Hebr 13,4).

«La da det jordiske i dere dø: hor, urenhet, lidenskap og ondt begjær, og grådighet, som ikke er annet enn avgudsdyrkelse» (Kol 3,5).

«Men nå er dere vasket rene, dere er gjort hellige, dere er gjort rettferdige i Herren Jesu Kristi navn og ved vår Guds Ånd ... Vet dere ikke at kroppen deres er et tempel for Den hellige ånd som bor i dere, og som er fra Gud?» (1 Kor 6,11.19).

«Dette er Guds vilje: at dere skal være hellige, så dere holder dere borte fra hor ... Gud kalte oss ikke til urenhet, men til et hellig liv» (1 Tess 4,3.7).

«Ha Gud som forbilde, dere som er hans elskede barn. Lev i kjærlighet, slik Kristus elsket oss og ga seg selv for oss som en offergave, en velluktende duft for Gud. Hor, all slags urenhet og grådighet må det ikke engang være tale om hos dere. Slikt sømmer seg ikke for hellige. Rå ord, tåpelig tale og grovt snakk er også upassende. Si heller takk til Gud! For dere skal vite at ingen som driver hor, lever i urenhet eller er grådig, skal arve Kristi og Guds rike» (Ef 5,1-5).

«Ta på Guds fulle rustning, så dere kan stå dere mot djevelens listige knep. For vår kamp er ikke mot kjøtt og blod, men mot makter og åndskrefter, mot verdens herskere i dette mørket, mot ondskapens åndehær i himmelrommet» (Ef 6,11-12).

Tor Jakob Welde

Agnes med et hvitt lam, (nr tre fra venstre) sammen med andre jomfrumartyrer på en veggmosaik fra 500-tallet i Ravenna. (Wikimedia Commons/José Luiz Bernardes Ribeiro, lisens CC BY-SA 4.0)

Den hellige Agnes

Blant de mest kjente martyrene fra oldkirken er Agnes av Roma. Historien om henne ble til inspirasjon for mange kristne, deriblant Martin Luther, som ofte omtalte henne.

Agnes ble født inn i en rik romersk familie ca 292 e.Kr. Tretten år gammel og uvanlig vakker ble hun fridd til av en av Romas fornemme unge menn. Men hun avslo, og unnskyldte seg med at *Kristus* var hennes brudgom. Frieren ble da så skuffet og sint at han anmeldte henne.

På den tiden var det en borgerplikt å tilbe og bære fram offer til de romerske gudene og til keiseren. De kristne var ikke villige til å delta i slik avgudsdyrkelse, noe myndighetene betraktet som ganske problematisk. Likevel var det vanligvis ikke øvrighetens praksis å aktivt lete etter kristne for å straffe dem. Men, hvis noen derimot gikk til det skritt å levere anmeldelse på en kristen, ble det innkalt til avhør. Om den kristne da nektet å ofre og tilbe avgudene, ble dommen streng.

Unge Agnes sto imot alle forsøk på overtalelse fra embetsmannen som avhørte henne. Hun nektet å gi slipp på sin tro. Som straff ble hun plassert i et bordell. Men Gud hørte hennes bønner om beskyttelse mot utukt, slik at ingen lyktes med å ta fra henne jomfrudommen. Senere ble hun overført til et fengsel og dømt til å henrettes med sverd. På vei til retterstedet, et stadion i Roma, var hun smilende og glad, som om hun skulle i et bryllup.

Agnes' martyrdød fant antagelig sted den 21. januar i år 305. Keiser Diokletian drev på denne tiden en

hard kristenforfølgelse i mange land, og tusenvis av troende gikk i døden. Men like etter ble keisermakten gitt til Konstantin (regjeringstid 306-337), som ganske snart innførte full religionsfrihet for kristne og siden gjorde kristendommen til statsreligion i hele romerriket. Da keiseren skulle bære sin datter Konstantia til dåpen, skjedde dette ved gravstedet til jomfrumartyren Agnes. Der ble det noen år senere også bygd en kirke.

Kirkefaderen Ambrosius diktet en salme til minne om Agnes, og både Hieronymus og Augustin skrev rosende ord om den hellige unge kvinnen. Fordi navnet hennes ligner på det latinske ordet for lam (agnus), ble det en tradisjon at kunstnere malte henne sammen med et hvitt og rent lam.

Martin Luther sa i sin siste preken, holdt i Eisleben bare tre dager før han døde:

«Som det er skrevet om jomfruen Sankt Agnes, at da hun ble ført til fengselet og skulle drepes, følte hun det som hun skulle på dans. Hvor fikk hun dette fra? Å, bare fra denne Kristus, ved troen på disse ordene: *Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, og jeg vil gi dere hvile.* «Går det dårlig for deg, så vil jeg gi deg mot så du likevel kan le, og selv om du må gå på glødende kull, skal plagene likevel ikke være så store og djevelen ikke være så ille, slik at du kan tenke at du går på roser. Jeg vil gi deg et hjerte som kan le selv om tyrken, paven, keiseren osv. raser mot deg med den frykteligste vrede.»

Tor Jakob Welde

Døden

De siste tider – del 27

© DEPOSITPHOTOS

Hensikten med dommens dag

Noen kan kanskje lure på hva som er hensikten med dommens dag, dersom alle menneskers evige skjebne allerede er bestemt når de dør. Vi vet at om et menneske dør i tro, vil det bli frelst for all evighet. Men de som dør i vantro, får ingen ny sjanse til å omvende seg etter døden. Bibelen sier: «Slik alle mennesker må dø én gang og siden komme for dommen ...» (Hebr 9,27).

Hva er da hensikten med dommen på den ytterste dagen? På dommens dag forkynner Jesus offentlig for alle mennesker hva som blir deres skjebne. Da blir det klart hvem som trodde og hvem som ikke trodde. Her i livet kan vi ikke se hvem som er troende eller vantro. Ingen kan se til hjertet, det kan bare Gud gjøre (1 Sam 16,7). Derfor kan vi heller ikke vite hvem som døde i tro eller ikke. Men vi hører et menneskes bekjennelse, og et menneske som bekjenner sin tro på Jesus, betrakter vi som kristen, og vi håper at når det mennesket dør, dør det i troen. På dommens dag blir alt dette klart: «Men når Menneskesønnen kommer i sin herlighet, og alle englene med ham, da skal han sitte på sin trone i herlighet, og alle folkeslag skal samles foran ham. Han skal skille dem fra hverandre, som en gjeter skiller sauene fra geitene, og stille sauene på sin høyre side og geitene på sin venstre. Så skal kongen si til dem på sin høyre side: 'Kom hit, dere som er velsignet av min Far, og ta i arv det riket som er gjort i stand for dere fra verdens grunnvoll ble

lagt ...'» (Matt 25,31-34). «Så skal han si til dem på venstre side: 'Gå bort fra meg, dere som er forbannet, til den evige ild som er gjort i stand for djevelen og englene hans ...'» (Matt 25,41).

På den ytterste dagen blir det også klart at alle de som her på jorden levde med en svak, skrøpelig og syndig kropp, likevel skal få arve det evige livet for Jesu skyld, fordi de på tross av synden, trodde på han som tilgir syndere. På jorden er det rent ytre sett ikke mulig å se forskjell på kristne og ikke-kristne. Men på den ytterste dagen skal de kristnes kropp bli herliggjort og forløses fra all skrøpelig og svakhet.

Ingen sjalesøvn

Det er mange kristne som tror at det som skjer med de kristne fra de dør til de står opp igjen, er at de befinner seg i en slags «sjalesøvn». De tenker seg at sjelen sover, at den ikke er ved bevissthet. Men flere steder i Skriften tyder på at dette ikke kan være riktig. Bibelen beskriver heller denne «mellomtilstanden» som en tilstand der sjelene er bevisste og aktive. Vi leser i Åpenbaringsboken: «Da Lammet brøt det femte seglet, så jeg under alteret sjelene til dem som var blitt slaktet for Guds ords skyld og for sitt vitnesbyrd. De ropte med høy røst: 'Herre, du hellige og troverdige, hvor lenge vil du vente før du holder dom og lar straffen for vårt blod komme over dem som bor på jorden?' Da fikk hver av dem en hvit kappe, og det ble sagt dem at de skulle holde seg i ro

ennå en liten stund, til tallet på de medtjenere og søsken som skulle bli drept som dem, var fullt» (Åp 6,9-11). «Og jeg så troner, og noen satte seg på dem, og de fikk makt til å holde dom. Og jeg så sjelene til dem som var blitt halshugget på grunn av Jesu vitnesbyrd og Guds ord, de som ikke hadde tilbudt dyret eller dyrets bilde, og ikke tatt imot merket på pannen eller hånden. De ble levende igjen og hersket som konger sammen med Kristus i tusen år» (Åp 20,4)

Det er riktig at Bibelen noen ganger taler om døden som en søvn, og selve døden som «å sovne inn». Jesus sa til de som sørget over den døde datteren til Jairus: «Hvorfor støyer og gråter dere? Barnet er ikke dødt; hun sover» (Mark 5,39). Og Paulus skriver: «Da er også de fortapt som har sovnet inn i Kristus» (1 Kor 15,18). «Vi vil at dere skal vite, søsken, hva som skjer med dem som er sovnet inn. Dere skal jo ikke sørge som de andre, de som er uten håp» (1 Tess 4,13).

Men her tales det om kroppen, og ikke sjelen. Når vi ser en død person, ser det ut for oss som den personen sover. Men sjelen har allerede forlatt kroppen til den døde, og sjelen til den som dør i troen, går for å være sammen med Jesus i paradiset. Jesus sa til røveren på korset: «Sannelig, jeg sier deg: I dag skal du være med meg i paradiset» (Luk 23,43).

Ingen reinkarnasjon

Et annet av djevelens bedrøvelige påfunn er læren om reinkarnasjon. Ifølge denne læren vender

sjelene til de døde tilbake til jorden i nye former og nye kropp-er. Gjennom mangfoldige reinkarnasjoner blir det påstått at vi kan stige høyere og høyere opp på den åndelige stigen. Begge de to store østlige religionene, buddhismen og hinduismen, lærer reinkarnasjon. Dessverre ser det ut til at denne læren vinner stadig flere tilhengere også i den vestlige verden.

Bibelen avviser tanken om en reinkarnasjon. Mennesket dør bare én gang: «Slik alle mennesker må dø én gang og siden komme for dommen ...» (Hebr 9,27). «Sannelig, vi må alle dø. Vi er lik vann som helles ut på jorden og ikke kan øses opp igjen» (2 Sam 14,14)

Dessuten forutsetter reinkarnasjonslæren et system som bygger på gjerningsrettferdighet. Det gjelder for enhver sjel å forsøke å forbedre seg i det nåværende livet slik at man kan stige til et høyere nivå i det neste livet, helt til man når til det høyeste nivået, *nirvana*. «Frelsen» kan altså bare nås gjennom menneskelige anstrengelser og forbedringer. All gjerningsrettferdighet blir forkastet i Bibelen. Kristus og hans stedfortredende frelsesverk er vår rettferdighet for Gud, og ingenting annet (Ef 2,8-9; Rom 3,28). Derfor er læren om reinkarnasjon fullstendig i konflikt med kristendommen.

I tillegg er reinkarnasjonslæren en hard og trøstesløs lære. Mange innbiller seg at de kanskje skal bli noe spesielt vakkert i neste liv. Men hvordan kan de vite det? Kanskje de tvert imot blir til en mye laverestående skapning i sitt neste liv. Hvilken trøst fins det i tanken på å måtte komme tilbake til denne skrøpelige og kaotiske jorden om igjen og om igjen for å prøve å forbedre sin karma, sammenlignet med den trøsten evangeliet gir? Evangeliet lover at vi skal få arve en evig herlighet i himmelen hos Gud straks vi dør.

Dette løftet er helt sikkert, for det er den trofaste Gud selv som har gitt det.

Ingen skjærsild

En tredje falsk lære om det som skjer med mennesket etter døden, er læren om skjærsilden. Dette er en offisiell lære i den romersk-katolske kirken. Skjærsilden er et sted hvor de døde menneskenes sjeler blir straffet med store pinsler. De fleste troende må gjennomgå skjærsilden før de får komme inn i himmelen. I skjærsilden skal de gjøre opp for alle de gjerningssynder som de ikke har fått tilgivelse for i livet. De må «gjennomgå en renselse for å kunne oppnå den hellighet som er nødvendig for å få del i himmelen glede» (Den katolske kirkes katekisme, §1030). Den romersk-katolske kirken lærer at troende på jorden kan be for de sjelene som befinner seg i skjærsilden, og de kan hjelpe dem ved å utføre messer for de døde. På Luthers tid kunne man kjøpe avlatsbrev for å redusere straffen i skjærsilden. Katolikkene finner ingen støtte i Bibelen for sin lære om skjærsilden, men støtter seg på et sted i 2 Makabeerbok (2 Mak 12,42-45). 2 Makabeerbok er en del av apokryfene som ikke tilhører de kanoniske og inspirerte skriftene i Bibelen. I tillegg finner katolikken også støtte for sin lære hos noen kirkefedre.

Men ifølge Bibelen fins det bare to utganger når et menneske dør, himmelen eller helvetet, og hvert menneskes evige skjebne er avgjort i og med døden. I tillegg står det ingen steder i Bibelen at vi skal be for de døde.

Læren om skjærsilden er en antikristelig lære fordi den fornekter Kristi fullbrakte frelsesverk for alle menneskers synder. Siden det ifølge denne læren fortsatt finnes synder som menneskene må straffes for i skjærsilden, innebærer det at vi ikke i dette

livet kan tro at alle våre synder er tilgitt for Kristi skyld. Om vi må betale for noen av syndene våre i skjærsilden, er ikke Kristi forsoning fullkommen. Men Bibelen taler helt annerledes: «Vi er blitt helliget ved at Jesu Kristi kropp ble båret fram som offer én gang for alle» (Hebr 10,10). «Blodet fra Jesus, hans Sønn, renses oss for all synd» (1 Joh 1,7). De lutherske bekjennelsesskriftene sier: «Derfor er skjærsilden med all sin prakt, sine gudstjenester og handelspraksis en ren djevelsinnbilning å kalle. Den står også i strid med hovedartikkelen som sier at bare Kristus og ikke menneskeverk skal frelse sjelene» (De schmalkaldiske artikler, del II, art. II,12, Konkordieboken s. 241).

De kristnes holdning til døden

Hvordan skal en troende betrakte døden? Når vi tenker på alle de fantastiske løftene i Guds ord, trenger ingen som tror på Jesus, være redd for døden. De kan tvert imot se fram imot den med forventning. Når vi dør, kommer Jesus for å ta oss hjem til seg i sin himmelske herlighet. Han har gått for å gjøre i stand for oss i himmelen og har lovet å komme tilbake for å hente oss hjem. Det gjør han når vi dør. Jesus sa: «I min Fars hus er det mange rom. Var det ikke slik, hadde jeg da sagt dere at jeg går og vil gjøre i stand et sted for dere? Og når jeg har gått og gjort i stand et sted for dere, vil jeg komme tilbake og ta dere til meg, så dere skal være der jeg er» (Joh 14,2-3). Og vi leser i Åp 14,13: «Salige er de døde som fra nå av dør i Herren.»

Tenk hvilken trøst vi har som kristne! Bibelen sier at troende som dør i troen på Jesus, egentlig ikke dør. Ganske visst blir kroppen deres lagt i graven og går i forråtnelse, men sjelen går til Gud i himmelen. Når så Jesus kommer tilbake, skal han vekke vår kropp opp igjen, og vi skal være sammen

med ham for alltid. Fordi Jesus sto opp fra de døde, skal også vi stå opp igjen. I sitt store oppstandelseskapittel skriver Paulus: «Men nå er jo Kristus stått opp fra de døde, som førstegrøden av dem som er sovnet inn. Fordi døden kom ved et menneske, er også de dødes oppstandelse kommet ved et menneske. For slik alle dør på grunn av Adam, skal alle få liv ved Kristus. Men hver i sin tur:

Kristus er førstegrøden. Deretter, ved hans gjenkomst, følger de som hører Kristus til» (1 Kor 15,20-23). Og Jesus sier: «Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg, skal leve om han enn dør. Og hver den som lever og tror på meg, skal aldri i evighet dø» (Joh 11,25-26).

(Hittil i vårt bibelstudium om «De siste tider» har vi sett hva Bibelen lærer, og

vi har først og fremst konsentrert oss om det som er tydelig og klart i Skriften. Før vi kommer inn på noen av de vanlige spekulasjonene om de siste tider, skal vi i neste nr. si litt om hvordan vi skal bruke Bibelens lære om Jesu gjenkomst og de ytterste tingene i vårt liv som kristne her på jorden.)

Egil Edvardsen

KELK-møte i Ozolnieki, Latvia

Den Lutherske Bekjennelseskirke var representert med to delegater, Kristian Tunglund og Tor Jakob Welde ved årets regionale Europa-møte i Den konfesjonelle evangelisk-lutherske konferanse (KELK), som fant sted 24-26. mai i den lille byen Ozolnieki, en halv times biltur sør for den latviske hovedstaden Riga. Hit kom også konfesjonelle lutheranere fra Sverige, Finland, Tyskland, Portugal, Bulgaria, Albania, Latvia og USA, samt fra en helt ny menighet i London. Våre søsterkirker i Tsjekkia, Ukraina og Russland var dessverre forhindret fra å delta.

“Prepared to Answer” (Forberedt på å svare) var temaet for møtet denne gang. Som apostelen Peter skriver: “Vær alltid klare til forsvar når noen krever dere til regnskap for det håp dere eier. Men gjør det ydmykt og med gudsfrykt, så dere kan ha en god samvittighet” (1 Pet 3,15-16). Tre foredragsholdere underviste om forskjellige aspekter ved dette temaet: Ilars Plume (Latvia), Bjarte Edvardsen (Sverige) og Mark Paustian (USA). Etter foredragene delte vi oss i grupper for å diskutere spørsmål fra undervisningen.

Det er oppbyggelig å få møtes ansikt til ansikt med nye og gamle venner og trosøsken fra andre land, for å dele erfaringer, gleder og bekymringer. Vi fikk høre både gode og mindre gode nyheter fra de ulike kirkene, og oppmuntret og ba for hverandre.

Pastorer fra den latviske kirken hadde ansvar for morgen- og kveldsandakter. De

tok oss også med på et par interessante ekskursionser til nærliggende byer. Møtet ble avsluttet med søndagens høymesse sammen med menigheten i Ozolnieki, og en lunsj.

Holger Weiss (Tyskland) og David Åkerlund (Finland) er valgt til Europa-KELKs formann og sekretær for de neste fire år, mens Ugis Sildegs (Latvia) og Luke Wolfgramm (USA/Tyskland) er valgt til viseformann og visesekretær for de kommende to år.

Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland har tatt på seg oppdraget å arrangere neste regionale KELK-møte, 23-25. mai 2025.

Tor Jakob Welde

RETURADRESSE: Egil Edvardsen, Solåsveien 20,
4331 Ålgård

Han lever for å gi deg sikkerhet

Der skal dere få se ham, slik som han sa dere (Mark 16,7).

Politiske valg kan være ganske dramatiske af-færer. Kandidatene har ofte ulike ideer om hva som bør gjøres og prøver gjerne å framstå som tydelig forskjellige fra hverandre, i håp om å vinne mer støtte. Når du følger med på dette, kan det iblant virke som om noen lover mer enn de faktisk kan eller har til hensikt å levere.

Det er egentlig bare én måte å vite helt sikkert om de mener alvor med løftene sine. Å vente til de blir valgt og se om de forsøker å gjøre det de har lovet. Tiden vil vise om det var sant.

Løftene som Jesus gir er mye mer omfattende enn det mest ambisiøse partiprogram. Tilgi verdens synder? Frambringe noe godt ut av de aller verste situasjoner? Utøve kontroll over hele verden til det beste for dem som tror på ham? Det er lett å se ned på den tvilen som mange mennesker hadde på Jesu tid, men vi må innrømme at vi egentlig ikke er så annerledes selv. Mye av det Jesus lover, virker jo bare for godt til å være sant!

Påsken forandrer på alt dette. Engelen fortalte kvinnene hva som ville skje når de kom til

Galilea. Der skal dere få se ham, slik som han sa dere. Jesus hadde gitt det tilsynelatende mest absurde av alle løftene sine. Han hadde fortalt de som fulgte ham, at han skulle stå opp fra de døde. Og så gjorde han akkurat det. Hvor utrolig det enn må ha hørt ut, gjorde Jesus akkurat det han hadde lovet. For han er nettopp den allmektige Gud som alltid holder sine løfter.

På grunn av påsken kan du ha full visshet og stole trygt på hvert eneste av Guds løfter, uansett hvor absurde og utrolige de kan virke. Han har tilgitt syndene dine og hele verdens synder, og det er virkelig ikke noe mer som må gjøres. Han hersker over hele verden for alltid til det beste for dem som tror på ham. Han tar selv de verste tingene i livet vårt og bruker dem i sin gode og nådige plan for å velsigne sine barn. Han lever for å gi deg sikkerhet!

Du lever for å drive bort all min frykt. Du lever for å tørke bort alle mine tårer. Du lever for å berolige mitt urolige hjerte. Du lever for å gi meg din velsignelse. Takk, Herre Jesus! Amen.

(Fra Meditations)